

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 534/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 123/2021 z 30. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 123/2021 z 30. júna 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľka žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 626,48 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh vyplýva, že 17. júla 2015 bola medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a [REDAKOVANÉ] ako predávajúcou (ďalej len „žalovaná“) uzatvorená kúpna zmluva, ktorej predmetom bol pozemok nachádzajúci sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnutelnosť“). Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, keďže po doručení

návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností žalovaná bezdôvodne odstúpila od kúpnej zmluvy. Okresnému úradu Nitra, katastrálnemu odboru bolo doručené odstúpenie žalovanej od predmetnej kúpnej zmluvy, a preto konajúci správny orgán konanie o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam v súlade s § 31 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov zastavil, a to s poukazom na predkupné právo štátu k predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaná následne nehnuteľnosť predala spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá ju neskôr previedla na spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Po tomto prevode bola nehnuteľnosť rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 vyvlastnená vo verejnom záujme z dôvodu vybudovania strategického parku v katastrálnych územiach [REDAKOVANÉ], a to v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Uvedené rozhodnutie okresného úradu bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 2426/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016. Vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti boli finančné prostriedky za vyvlastnenie zložené do súdnej úschovy podľa § 6 ods. 6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. V dôsledku uvedených skutočností sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, v ktorom sa domáhala určenia, že bola vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ku dňu jej vyvlastnenia. Svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodnila tým, že na základe vyhovenia žalobe by mala nárok na vyplatenie sumy zloženej do súdnej úschovy. Okresný súd uznesením č. k. 19 C 118/2016-84 zo 16. januára 2018 zmenu žaloby v súlade s návrhom sťažovateľky pripustil a rozsudkom č. k. 19 C 118/2016 z 11. marca 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol.

Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka sa nikdy nestala vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Aj napriek skutočnosti, že uzavretú kúpnu zmluvu medzi stranami sporu považoval okresný súd za riadne uzavretú a platný právny úkon, po jej uzavretí nastali okolnosti brániace realizácii predmetu zmluvy, čím sa plnenie zo zmluvy stalo objektívne nemožným. Žalobkyňa – sťažovateľka takto nikdy nenadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti, preto okresný súd konštatoval, že vlastníčkou nehnuteľnosti nebola ani ku dňu vyvlastnenia.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, tvrdiac, že jej nesprávnym procesným postupom okresný súd znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Krajský súd v Nitre (ďalej len krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 25 Co 125/2019 z 19. februára 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Krajský súd konštatoval, že rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, ale nesprávne

zdôvodnený. Na rozdiel od okresného súdu krajský súd dospel k názoru, že naliehavý právny záujem sťažovateľky na požadovanom určení vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti do minulosti, konkrétne ku dňu vyvlastnenia, nie je daný. V tejto súvislosti krajský súd uviedol: „Nie je prípustné určovať práva v minulosti, ak tieto práva zanikli. Platí, že rozsudok určuje (ne)existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia -§ 217CSP (M. M. a spol., Civilný sporový poriadok, komentár, nakladateľstvo C.H.A., rok 2016, strana 499).Súd nemôže vziať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia netrvajú.“ Krajský súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 91/2006, v ktorom skonštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovacia žaloba nemôže obstať a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu žaloby“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 98/2004, 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaobera (II. ÚS 137/08). Otázka, či žalobu s určovacím petitom podáva ten, kto je aktívne vecne legitimovaný a či takáto žaloba smeruje proti tomu, kto je pasívne vecne legitimovaný, je otázka hmotnoprávna, ktorej riešenie prichádza do úvahy až v prípade záveru súdu, že podaná žaloba je v zmysle § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) procesne prípustná. Sťažovateľka, ktorá určovacou žalobou sledovala, či bude určená za vlastníčku nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia, a tým sa v konaní o úschove preukáže ako oprávnená osoba na vyplatenie náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť, nepreukázala svoje tvrdenie o existencii vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ku dňu jej vyvlastnenia. Proti súčasnému vlastníkovi predmetných pozemkov sa žiadneho určenia nedomáhala. Krajský súd zároveň uviedol, že sťažovateľka sa mohla domáhať nároku na vyplatenie náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť v konaní o úschovách, ako aj na to, že keďže žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na danom určení, nezaoberal sa vecnou stránkou veci, a preto sa nevyjadruje k odvolacím dôvodom sťažovateľky.

Krajský súd tiež poukázal na rozsudky v konaniach ním vedených pod sp. zn. 8 Co 297/2018, 7 Co 133/2018, 6 Co 63/2018. Vo všetkých rozhodnutiach boli žaloby zamietnuté pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na danom určení. Odvolací súd konštatoval, že nemal dôvod odkloniť sa od záverov uvedených rozhodnutí, pretože sa stotožnil so záverom o nedostatku naliehavého právneho záujmu na danom určení.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, tvrdiac, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože krajský súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa posúdenia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rovnako jej krajský súd nesprávnym procesným postupom nevytvoril možnosť na vyjadrenie k dovtedy nepoužitým ustanoveniam právneho predpisu (konanie o úschovách, teda iné posúdenie veci, čo sa týka naliehavého právneho záujmu).

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zakladajúcu procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil.

V súvislosti s námietkou o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu dovolací súd odkázal na zjednocujúce stanovisko R 2/2016, pričom tiež konštatoval, že obsah spisu nedáva podklad na uplatnenie druhej vety uvedeného stanoviska. Podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, krajský súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutocností, ktoré v konaní vyšli najavo, pričom je zrejmé, ako a z akých dôvodov vo veci samej rozhodol. Najvyšší súd odkázal na body 6 až 11 rozsudku krajského súdu, ktoré obsahovali okolnosti, ktoré viedli krajský súd k vecnému potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

K námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia naliehavého právneho záujmu sťažovateľky najvyšší súd poukázal na to, že „realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012).“.

K namietanému porušeniu § 382 CSP najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že krajský súd spor neposudzoval podľa iných ustanovení zákona a na vec nesubsumoval také ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci súdom prvej inštancie neboli použité, t. j. krajský súd ustanovenia konania o úschovách žiadnym spôsobom neposudzoval ani z nich nevychádzal (ako to sťažovateľka v dovolaní neúspešne podsúva), preto nemohol ani prijať iné právne závery ako súd prvej inštancie, ktoré by pre jeho rozsudok boli rozhodujúce. Najvyšší súd konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že sa prioritne zoberal tým, či sťažovateľka v konaní preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Okresný súd dospel k záveru, že i keď právny záujem sťažovateľky na požadovanom určení je daný, sťažovateľke vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti v čase vyvlastnenia nepatrilo. Odvolací súd sa rovnako prioritne zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu, no dospel k záveru, že nie je daný, keďže sťažovateľka požadovala určenie vlastníckeho práva späť ku dňu vyvlastnenia. Krajský súd záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu len okrajovo podporil tvrdením, že sťažovateľka sa môže domáhať nároku v konaní o úschovách. Najvyšší súd na základe takeého porovnania dospel k záveru, že súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia na právnom posúdení naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP, i keď ho aplikovali odlišne. V tejto súvislosti dovolací súd poukázal na skutočnosť, že samotné odlišné posúdenie naliehavého právneho záujmu sťažovateľka dovolaním nenapadla.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyslovuje nesúhlas so závermi napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom uvádza, že po „nezavkladovaní“ kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nemala inú možnosť, než domáhať sa určenia svojho vlastníctva súdnou cestou. Sťažovateľka uvádza, že na účel vyplatenia náhrady za vyvlastnenie predmetných nehnuteľností nemohla petit žaloby formulovať napr. ako určenie platnosti kúpnej zmluvy, keďže takéto určenie by vzhľadom na ďalšie prevody predmetných nehnuteľností pred ich vyvlastnením nemohlo byť pre uvedený účel smerodajné a zároveň bolo kvôli solučnej úschove vylúčené, aby bola sťažovateľka úspešná, ak by

podala žalobu na plnenie. Podľa názoru sťažovateľky [REDAKOVANÉ], len simulovala svoju vôľu previesť predmetné pozemky na spoločnosť [REDAKOVANÉ], s jasne čitateľným cieľom – skomplikovať skutkovú situáciu a znemožniť sťažovateľke domôcť sa svojich práv súdnou cestou. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za arbitrárne, pričom poukazuje na to, že z doktríny materiálneho právneho štátu vyplýva požiadavka, aby sa súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne. Na podporu uvedených argumentov poukazuje na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, v ktorom ústavný súd v podobnom prípade konštatoval, že „záver súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu je arbitrárny“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že má nárok na vyplatenie predmetu solučnej úschovy, považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne s poukazom na závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022.

10. Ústavný súd konštatuje, že eviduje niekoľko desiatok ústavných sťažností fyzických osôb (vrátane sťažovateľky) a právnických osôb zastúpených advokátskou kanceláriou uvedenou v záhlaví tohto uznesenia, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd všeobecnými súdmi rozhodujúcimi v rôznych typoch konaní, ktorým predchádzalo podanie protestov okresnej prokuratúry proti rozhodnutiam katastrálneho úradu týkajúcich sa prevodov pozemkov v katastrálnom území Dražovce (a iných) v súvislosti s realizáciou stavby s názvom „*Vybudovanie strategického parku*“, ktorú ako významnú investíciu schválila vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401 z 8. júla 2015 v znení jeho doplnenia uznesením č. 413/2015 z 21. júla 2015.

11. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy sú sťažovateľke známe (II. ÚS 159/2018, IV. ÚS 438/2018, IV. ÚS 507/2018, II. ÚS 425/2020, II. ÚS 588/2020, I. ÚS 13/2021, II. ÚS 482/2021, III. ÚS 281/2021, I. ÚS 455/2022), ústavný súd ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

12. Hoci sťažovateľka v ústavnej sťažnosti všeobecne uviedla, že z doktríny materiálneho právneho štátu vyplýva požiadavka, aby sa konajúci súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, a kritizovala predovšetkým rozsudok krajského súdu, ústavného prieskumu rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sa v petite ústavnej sťažnosti nedomáhala.

13. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda v konaní podľa čl. 127 ústavy tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti [tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“); pozn.], z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd. Ani v danej veci však ústavný súd dôvody na modifikovanie sťažnostného petitu nevidel (I. ÚS 514/2020).

14. Akceptujúc autonómiu vôle sťažovateľov, ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvedie inak, ústavný súd nemá možnosť rozhodovať *ultra petitum* a rozširovať individuálnu ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý sťažovatelia požadujú (navrhujú). Taká možnosť tu nie je ani v prípade, že by zo skutkového stavu opísaného v návrhu na začatie konania (z ústavnej sťažnosti) vyplývali porušenia ďalších článkov ústavy alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Bez aktívneho prístupu navrhovateľov (sťažovateľov) ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný prijímať výroky, ktorých sa navrhovatelia (sťažovatelia) v petite nedomáhali, hoci by sa javili ako účinný prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd, a preto treba za osobitne dôležitú považovať náležitosť návrhu spočívajúcu v tom, že navrhovateľ musí uviesť, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 419/2018, I. ÚS 329/2022).

15. Vzhľadom na námietku sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

K takému záveru však ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nedospel. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v Civilnom sporovom poriadku vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Odmietnutie dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v danom prípade nepredstavuje odopretie spravodlivosti v podobe neochoty najvyššieho súdu zaoberať sa dovolacími námietkami sťažovateľky. Okolnosti posudzovaného prípadu svedčia o tom, že sťažovateľka, presvedčená, že má nárok na vyplatenie

predmetu solučnej úschovy, na presadzovanie „svojho“ hmotného práva zvolila neadekvátnu procesnú formu – žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Najvyšší súd sa tiež podrobne a ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s námietkou o eventuálnom porušení § 382 CSP, pričom porovnaním rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie dospel k jednoznačnému záveru o tom, že oba súdy sa primárne zaoberali otázkou preukázania naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na požadovanom určení ako základnej podmienky na ďalší procesný postup. To, že všeobecné súdy dospeli k rozdielnemu výsledku v tejto otázke, ešte neznamená, že ju posudzovali na základe iných ustanovení príslušného právneho predpisu.

16. K rovnakému záveru ústavný súd dospel už v uznesení č. k. III. ÚS 117/2022-13 z 24. februára 2022 v skutkovo a právne podobnej veci, ktoré predchádzalo nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, v ktorom (okrem iného) jasne uviedol, že úvahami o posudzovaní naliehavého právneho záujmu neprejudikuje záver o veci samej, ktorá je plne v kompetencii všeobecných súdov. Uvedené závery ústavný súd aplikoval aj v uzneseniach č. k. I. ÚS 455/2022 z 24. augusta 2022 a č. k. I. ÚS 485/2022 z 8. septembra 2022.

17. Jediné, čo treba najvyššiemu súdu vytknúť a dať mu opakovane do pozornosti, je bod 17 napadnutého uznesenia, v ktorom znova poukázal na svoje stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, a to napriek dnes už konštantnej judikatúre ústavného súdu, že aktuálnosť tohto stanoviska po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie „inej vady konania“ z tejto kategórie podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa označeného ustanovenia. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnilo (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020, ako aj II. ÚS 120/2020, I. ÚS 22/2021). Toto „pochybenie“ však v danom prípade neovplyvnilo ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

18. Ústavný súd rešpektuje, že primárnou úlohou všeobecného súdu je vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor najvyššieho súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a vnútorne vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za udržateľné. Okrem toho netreba opomínať, že ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017). Nástroje na zjednocovanie judikatúry sú v zmysle zákona o súdoch dostupné aj na úrovni okresných súdov prostredníctvom grémií a predsedov grémií alebo na úrovni krajských súdov prostredníctvom kolégií a predsedov kolégií (II. ÚS 79/2021).

19. Vychádzajúc z uvedeného, niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky. S prihliadnutím na odôvodnenosť

napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal (finančné zadosťučinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu